

Nire lagun Zort

Genís oso haur jakin-mintsua zen. Gauero izarrak begiratzea maite zuen bere logelako leihotik. Egun batean, teleskopioarekin zerua behatzen ari zela, argi distiratsu bat ikusi zuen zerua zeharkatu eta bere etxearen atzean zegoen basora erori zena. Intrigatuta, gertatutakoa ikertzea erabaki zuen.

Linterna bat eskuan zuela, Genís etxetik irten eta basorantz abiatu zen. Argia erori zen lekura iritsi zenean, metal distiratsuz egindako espazio-ontzi txiki bat ikusi zuen, inoiz ikusi ez zuen bezalakoa. Eta han, ontziaren ondoan, izaki urdin txiki bat zegoen, begi handi eta distiratsuekin eta irribarre atsegin batekin.

—Kaixo! —esan zuen izakiak ahots leunez—. Zort naiz. Zircon planetatik nator eta Lurra esploratzera etorri naiz, baina nire ontzia matxuratu egin da. Lagunduko al didazu?

Genísek, estralurtar bat aurkitu izanaz hunkituta, berehala baietz egin zuen buruarekin.

—Noski! Baina… nola lagundu zaitzaket? —galdetu zuen, bihotza taupaka.

—Zure planetan bakarrik existitzen den zerbait berezia aurkitu behar dut, Lurraren Argia izeneko harri magiko bat. Nire ontzia konpontzeko modu bakarra da.

Zalantzarik gabe, Genísek erronka onartu zuen. Elkarrekin, berak eta Zortek abentura handi bat hasi zuten basoan zehar, harri misteriotsuaren bila. Bidean, lagundu zieten animalia atseginak aurkitu zituzten, hala nola, harri magikoak non aurki zitezkeen zekien hontz jakintsu bat eta bide ezkutuenetatik gidatu zituen urtxintxa azkar bat.

Bilaketa luze baten ondoren, kobazulo ezkutu batera iritsi ziren, non Lurraren Argia distiratzen zen. Izarrak bezala distiratzen zuen harri preziatu bat zen.

—Lortu dugu! —esan zuen Zortek pozik.

Harri magikoa eskuetan zutela, ontzira itzuli ziren, eta Zortek bere energia erabili zuen motorra konpontzeko. Ontzia distira egiten hasi zen eta zarata arraroak egiten, espaziora itzultzeko prestatzen.

—Eskerrik asko, Genís. Lagun bikaina zara —esan zuen Zortek—. Ez dut inoiz ahaztuko eman didazun laguntza. Egunen batean zerura begiratu eta argi distiratsu bat ikusten baduzu, ni izango naiz nire planetatik agurtzen zaitudana.

Genísek irribarre egin zuen, tristura eta poz nahasketa batekin.

—Nik ere ez zaitut ahaztuko, Zort.

Ontzia aireratu egin zen, gaueko zerua argitzen zuen argi-arrasto distiratsu bat utziz. Genís etxera itzuli zen, bere abentura izugarriaz pentsatzen. Eta egun hartatik aurrera, gauero izarrei begiratu zien, jakinda nonbait, espazioan, bere lagun Zort ere Lurrera begira

zegoela.